

МАКС КІОРУК

ЗАРАДИ
МАЙБУТНЬОГО

ОПОВІДАННЯ

ЗАРАДИ МАЙБУТНЬОГО

Оповідання

УДК 821.161.2
К38

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Обережно! Ненормативна лексика!

Дизайнер обкладинки *IvanovITCH*

ISBN 978-617-12-6425-0 (PDF)
ISBN 978-617-12-5961-4

- © Макс Кідрук, 2019
- © Depositphotos.com / TTstudio, rabbit75_dep, обкладинка, 2019
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2019
- © Книжковий клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2019

ПЕРЕДМОВА АВТОРА

Нечасто доводиться брати до рук книгу з ядерним вибухом на обкладинці, чи не так? Мені-то точно ні — за все життя я зо три такі бачив, не більше. Втім, якщо ви вже її розгорнули, не поспішайте ставити назад на полицю. Ця книга не про ядерну зиму, тотальне винищення людства чи який-небудь інший апокаліпсис. «Заради майбутнього» — це збірка, і впродовж тижнів, поки вигадував, що має бути на її обкладинці, я почувався учасником якого-небудь рок-гурту, який безуспішно ламає голову над обкладинкою неконцептуального альбому. Зрештою я пішов шляхом найменшого опору й вирішив: нехай титульна ілюстрація стосується лише титульного оповідання — «Заради майбутнього», хоча навіть воно не про кінець світу. Чи то пак не зовсім про кінець.

Одразу попереджаю: історії в цій книжці різні. Ну, тобто *реально* різні. Більшість написано задовго до виходу книги, найдавніші — ще 2011-го, проте лише три з десяти — «Р61», «Знову і знову» та «Заради майбутнього» — опубліковано вперше. Решта були надруковані в різноманітних колективних

збірках і журналах (і щось мені підказує, що мало хто з вас читав їх усі). У збірці є все: горор, техно, містика, гостросоціальні та гумористичні оповідання. Не раз протягом читання у вас паморочитиметься голова від зміни настрою і темпу оповіді. Але зрештою хороша збірка оповідань, на мою думку, якраз і повинна вражати своєю неоднаковістю, інакше це вже буде не збірка, а...

Неважливо.

Просто перегорніть першу сторінку і почніть. А я, доки ви читатимете, піду працювати над новим романом.

14 грудня 2018-го, Київ, Україна

P61

Gazeta.ua

Надзвичайні події

П'ятниця, 27 квітня 2018 09:10

ТРАГЕДІЯ ПІД КОНОТОПОМ:
У ПОЛІЦІЇ ЗРОБИЛИ ГУЧНУ ЗАЯВУ

33-річний автор популярних саспенс- і горор-романів **Іван Левін** із єдиного вцілілого в різанині під Конотопом учора перетворився на головного підозрюваного. У четвер увечері письменника взяли під варту. **Дар'я Науменко**, речниця Головного управління Національної поліції в місті Києві, підтвердила, що Левін більше не проходить у справі як свідок, йому офіційно оголошено підозру в убивстві 28-річного **Тенгіза Те-дорадзе**, 29-річної **Катерини Гаєцької** та 31-річної **Мирослави Дикун**. За словами речниці, напередодні неподалік місця, де в середу вранці патрульні виявили непритомного Левіна, слідчі відшукали знаряддя вбивства — 25-сантиметровий ніж

зі слідами крові всіх трьох жертв. Під час дактилоскопічної експертизи встановили наявність на руків'ї останнього серед інших відбитки пальців Левіна, а внаслідок аналізу плям на одязі письменника визначили, що кров належала принаймні двом із трьох загиблих — Тенгізові Тедорадзе та Мирославі Дикун. «Ми поки що не маємо відповідей на всі запитання, зокрема залишається нез'ясованим мотив убивства, та попри це вважаємо, що доказів більш ніж достатньо для утримання Івана Левіна під вартою», — заявила Науменко.

ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ: Трьох молодих людей знайдено мертвими в лісі неподалік траси Р61

Нагадаємо, що потрійне вбивство сталося в ніч із вівторка на середу, 25 квітня, за півкілометра від траси Р61 «Батурин — Конотоп — Суми». У середу зранку 67-річна жителька села Митченки, шукаючи заблукалу худобу, натрапила в лісі на тіла двох жінок і чоловіка, роздягнуті вище пояса та прив'язані вниз головами до стовбурів дерев. Обличчя кожної з жертв було до невпізнання понівечене ножем.

Патрульні, що прибули на виклик, за півсотні метрів від місця злочину виявили потрощений автомобіль «Daewoo Lanos», який належав Тедорадзе, а в кущах за ним — непритомного й заляпаного кров'ю Івана Левіна. За словами працівника поліції, який побажав залишитися анонімним, після опритомнення письменник узявся дряпати собі обличчя і безперестану кричав, що це він у всьому винен, що їм не слід було заїжджати до лісу.

ЧИТАЙТЕ ТАКОЖ: Загиблі на Сумщині були друзями Левіна, везли письменника на презентацію

Тенгіз Тедорадзе був уродженцем Конотопа, 2012-го закінчив Конотопський інститут Сумського державного університету за спеціальністю «електронні пристрої та системи», 2013-го переїхав до Києва, на час смерті працював барбером в одному зі столичних барбершопів. Катерина Гаєцька, також уродженка Конотопа, була аспіранткою кафедри філософії мови, порівняльного мовознавства та перекладу Національного педагогічного університету ім. Драгоманова. Три тижні тому Тенгіз Тедорадзе і Катерина Гаєцька одружилися. Мирослава Дикун, уродженка Києва, з 2014-го працювала на кафедрі філософії мови, порівняльного мовознавства та перекладу викладачем, була подругою Катерини Гаєцької.

За словами менеджерки Івана Левіна **Руслани Гранковської**, Гаєцька, Дикун і Тедорадзе понад три роки товаришували з письменником. У вівторок, 25 квітня, невдовзі після сьомої, вони вирушили до Конотопа, де ввечері мала відбутися організована Гаєцькою презентація нового роману Левіна «Мармурові пси».

Родичі та близькі загиблих досі не можуть зрозуміти мотиву вбивства. Просять відгукнутися можливих свідків.

—Ця дорога... — Левін скося кинув погляд на Тенгіза, — дивна якась.

Хлопці стояли на відстані трьох кроків один від одного перед стіною кущів, що починалася метрів за

десять від шосе. Тенгіз відливав із карикатурним зосередженням, випнувши підборіддя та повністю сховавши верхню губу під нижньою. Акуратна, наче з мармуру висічена борода навіть тут, удалині від дороги, куди ледве докочувалося жовтаве світло від фар їхнього «ланоса», матово вилискувала.

— Та ну, — буркнув він.

— Хіба ні?

Іван застєбнув ширіньку, відступив від кущів і заходився нишпорити кишеньми, шукаючи серветки.

Тенгіз смикнув плечима.

— Не знаю.

— Тут темно. — Згадавши, що перед виїздом заштовхав серветки до наплічника, Левін із прикрістю прицмокнув. Потім повернувся обличчям до дороги й узявся крутити правою кистю, розминаючи заніміле передпліччя. — Ну, тобто зовсім немає ліхтарів.

Якби не блимання аварійних вогнів залишеної на узбіччі машини, хлопці стовбичили б у цілковитій темряві. Тенгіз, продовжуючи поливати кущі, на-смішкувато пробубонів:

— Їх ніколи й не було.

Левін мотнув головою, відчуваючи легке роздратування через те, що товариш його не розуміє.

— Я не про те. Подивися: дорога ідеальна — асфальт, розмітка, — відбійники ніби з милом відмивали, і водночас жодного ліхтаря, жодної заправки,